ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Βασίλη Μηνακάκη**

Γιατί κάποιος να ψηφίσει ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Γιατί να την επιλέξει, όταν μπορεί να στηρίξει ΚΚΕ ή ΛΑ.Ε., να καταδικάσει τους πολιτικούς με αποχή, άκυρο ή λευκό, να δώσει άλλη μια ευκαιρία στον ΣΥΡΙΖΑ;

Για να απαντήσουμε στα ερωτήματα αυτά πρέπει να βάλουμε μια βάση στη συζήτηση. Και η βάση αυτή αφορά το τι κρίνεται στην περίοδο και στην εκλογική μάχη ειδικότερα.

Αυτό που κρίνεται στη σημερινή περίοδο είναι αν το μαύρο μέτωπο κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ-κυβερνήσεων θα περάσει τα μνημόνια, τα αντεργατικά μέτρα και τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις που είναι απαραίτητες για το ξεπέρασμα της κρίσης ή αν η πάλη του λαού θα αναχαιτίσει αυτή τη λαίλαπα, θα δημιουργήσει ρήγματα, θα την ανατρέψει, ανοίγοντας το δρόμο της κοινωνικής χειραφέτησης. Αυτό το δίλημμα ρίχνει τη σκιά του και στις εκλογές.

Αν έτσι τεθούν τα πράγματα, το ερώτημα των εκλογών **δεν είναι εάν την επαύριο θα σχηματιστεί κυβέρνηση.** Η μνημονιακή παλέτα περιλαμβάνει πλήθος σχηματισμών (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ΑΝΕΛ, Ποτάμι) που μπορούν να εξασφαλίσουν κυβέρνηση η οποία θα υλοποιήσει τα μνημόνια.

Ερώτημα των εκλογών δεν είναι αν θα ενισχυθεί μια αντιπολίτευση ακροδεξιά, όπως η συστημική Χρυσή Αυγή ή «χαβαλέ» αλά Λεβέντη. Ούτε ακόμα εάν θα υπάρξει μια άσφαιρη αντιπολίτευση, είτε με τη διαχειριστική ΛΑ.Ε. είτε με το περιχαρακωμένο ΚΚΕ.

Το πραγματικό ερώτημα είναι αν η προεκλογική περίοδος και η κάλπη -με τα όρια που έχουν- πάνε ένα βήμα μπροστά το πνεύμα του ριζοσπαστισμού που εκδηλώθηκε στο «Όχι» του δημοψηφίσματος. Αν ενισχυθούν οι προϋποθέσεις μιας **μαχητικής αντιπολίτευσης κι ενός άλλου δρόμου, χωρίς μνημόνια, ΕΕ, χρέος, εκμετάλλευση και καταπίεση.**

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, λοιπόν, γιατί αναδεικνύει το πραγματικό και όχι τα ψεύτικα διλήμματα της μάχης. Και ψεύτικο δίλημμα είναι αν το μνημόνιο θα το διαχειριστεί μια

κυβέρνηση με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ ή τη ΝΔ. Ψεύτικο δίλημμα είναι αν θα συνεχίσουμε στο δρόμο του ΣΥΡΙΖΑ από εκεί που τον άφησε η μήτρα του (ΛΑ.Ε.) ή στο δρόμο μιας αποτυχημένης τακτικής που έχει ως στρατηγική τον ανύπαρκτο σοσιαλισμό (ΚΚΕ).

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί εκφράζει τη συνολική, μέχρι τέλους καταδίκη της αντεργατικής επίθεσης και των κομμάτων που την προώθησαν. Κι ακόμη γιατί, έχοντας αναδείξει τα όρια της λογικής του ΣΥΡΙΖΑ (παραμονή κι όχι έξοδος από ευρώ/ΕΕ, κυβερνητική ανάθεση κι όχι κίνημα, διαπραγμάτευση κι όχι ρήξη), είχε προβλέψει τη μνημονιακή μετάλλαξή του· άρα είναι η δύναμη που μπορεί να υπερβεί επί της ουσίας αυτήν τη λογική και να συνενωθεί με τις τάσεις που επιχειρούν να σπάσουν το περίβλημά της κι όχι να την ανακυκλώσουν με παλιομοδίτικο τρόπο ή απλώς να την καταγγείλουν.

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί έχει μάχιμη πολιτική γραμμή, συνολικής ανατροπής των μνημονίων, της αντεργατικής επίθεσης και των αστικών αναδιαρθρώσεων, ρήξης με τους πυλώνες αυτής της επιδρομής (ΕΕ, χρέος, μισθολογική εξαθλίωση, κοινοβουλευτικός ολοκληρωτισμός). Μια γραμμή που κοντράρει στα ίσια, τώρα κι από εργατική σκοπιά τη γραμμή του αστικού κόσμου. Δεν βαυκαλίζεται με ουτοπίες «ισοδύναμων μέτρων» που δήθεν θα αμβλύνουν τη μνημονιακή βαρβαρότητα (ΣΥΡΙΖΑ) ή με αντιμνημονιακά μέτωπα που κινούνται στο πνεύμα του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε αποσύρεται από τη μάχη, για να καταφύγει στην «ασφαλή» αλλά χρεοκοπημένη οδό των επιμέρους συνδικαλιστικών αγώνων, από τη μια, και των κομμουνιστικών επαγγελιών, από την άλλη.

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί βάζει ξεκάθαρα στο στόχαστρο της πάλης τους εχθρούς των εργατικών συμφερόντων και των νεολαιίστικων αναγκών. Δεν μασά τα λόγια της ούτε διστάζει να «δείξει» την ΕΕ, το ΔΝΤ, τους καπιταλιστές, το σύστημα της αγοράς και της ιδιωτικής ιδιοκτησίας ως υπεύθυνους των λαϊκών προβλημάτων και συντάκτες των μνημονίων. Αντιθέτως, θυμίζει ποιοι ήταν στο στρατόπεδο του «Ναι» και του «μένουμε Ευρώπη» όταν ο λαός ψήφιζε «Όχι» με ταξικό σθένος και νεανικό ριζοσπαστισμό. Και το κάνει για να οπλίσει με αποφασιστικότητα και κυρίως με συνείδηση για το με ποιους πρέπει να συγκρουστούμε, ποιους και πώς πρέπει να αντιμετωπίσουμε ώστε να κατακτηθούν λύσεις στα ζωτικά προβλήματα των εργαζομένων και των νέων.

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί είναι η μόνη με ξεκάθαρη θέση για την «Ιερά Συμμαχία» της κοινωνικής βαρβαρότητας και των μνημονίων, την ΕΕ. Αντλώντας συμπεράσματα από την 30χρονη συμμετοχή στην ΕΕ, την υπερδεκάχρονη συμμετοχή στο ευρώ και την πενταετία των μνημονίων, προβάλλει τη ρήξη/έξοδο από ευρώ και ΕΕ, με διεθνιστικό κι εργατικό πρόσημο, ως όρο απαραίτητο για να καταργηθούν τα μνημόνια και να ικανοποιηθούν οι

εργατικές και νεολαιίστικες ανάγκες. Αντικρούει τη λογική που βλέπει την ΕΕ ως απαύγασμα της προόδου και θέλει «πάση θυσία ΕΕ» όσο και τη λογική που διστάζει να κινηθεί σε λογική ρήξης και εξόδου από τη μέγγενη του ευρώ και της ΕΕ (ΛΑ.Ε.) ή την αντίληψη που παραπέμπει την έξοδο στο απώτερο μέλλον της λαϊκής εξουσίας, θεωρώντας (προς επίρρωση της αστικής προπαγάνδας) πως έξοδος τώρα θα ήταν καταστροφή (ΚΚΕ).

Ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί είναι η μόνη που αντιπαρατίθεται με όρους εργατικής πολιτικής και αυτενέργειας στο σάπιο πολιτικό κατεστημένο, τη δικτατορία των ΜΜΕ, τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, τη συντριβή των λαϊκών ελευθεριών, τα αρχηγικά κόμματα. Και το κάνει με οδηγό την ενεργή συμμετοχή και όχι την αποχή των εργαζομένων και την ανάθεση· την άνθηση των λαϊκών ελευθεριών και όχι τον περιορισμένο ορίζοντα του αστικού κοινοβουλευτισμού· την κοινωνική χειραφέτηση και όχι το αστικό στάτους κβο.

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί δεν μένει στη μέση του δρόμου, λέει «μέχρι τέλους» και το εννοεί. Δεν τσαλαβουτά σε μεταρρυθμιστικές ουτοπίες ή σε έναν καπιταλισμό κεϊνσιανού τύπου με ΕΕ και ανθρώπινο πρόσωπο, ούτε εμπνέεται από πρότυπα τύπου «υπαρκτού». Δεν διστάζει να αναμετρηθεί ούτε αφήνει για άλλη ώρα τα ερωτήματα «τι θα γίνει αν βγούμε από το ευρώ;», «υπάρχει έξω από το ευρώ χωρίς έξω από την ΕΕ κι εντός καπιταλισμού;», «υπάρχει εναλλακτική λύση;». Αντιθέτως, τα αντιμετωπίζει με πνεύμα γόνιμου διαλόγου κι αναζήτησης, και κυρίως με λογική επαναθεμελίωσης του επαναστατικού δρόμου και της κομμουνιστικής χειραφέτησης. Τη μόνη λογική που μπορεί να ανασυστήσει με αξιοπιστία και προοπτική την Αριστερά, το σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό, που τραυματίστηκαν από τον «υπαρκτό», το ηττημένο ΚΚ αλλά και από τα κόμματα τύπου ΣΥΡΙΖΑ.

Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί είναι η μόνη που απαντά καθαρά ποιος θα επιβάλει έναν άλλο δρόμο, πέρα από την αστική επίθεση, την ΕΕ και το σύστημα της εκμετάλλευσης. Είναι η μόνη που, πολύ πριν η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μεταλλαχτεί μνημονιακά και η ΓΣΕΕ συνταχθεί με τον ΣΕΒ στο «Ναι», έλεγε πως η λύση των εργατικών προβλημάτων δεν θα προέλθει από κάποια «αριστερή κυβέρνηση» ή ένα κίνημα που κινείται στις ράγες της ΓΣΕΕ. Θα προέλθει από ένα ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα, καρδιά ενός λαού οργανωμένου με πρωτότυπους, πολύμορφους και αποτελεσματικούς τρόπους. Ένα κίνημα που θα αλληλεπιδρά με τις πρωτοπόρες δυνάμεις της πάλης -αντικαπιταλιστικά μέτωπα και κομμουνιστικούς φορείς- , συνδιαμορφώνοντας ένα κοινωνικοπολιτικό ρεύμα νίκης και ανατροπής. Έχοντας την άποψη αυτή η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πολύ πριν το τρίτο μνημόνιο, σήμερα αντιμετωπίζει αυτήν την πρόκληση από καλύτερες θέσεις σε σχέση με εκείνους που εναποθέτουν τις ελπίδες τους σε μια νέα κυβερνητική ανάθεση ή στο ισχυρό κόμμα και τη λαϊκή εξουσία του, είτε εγκλωβίζονται σε μια ανακύκλωση των συνταγών της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Τέλος, ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί είναι η μόνη που έχει αυθεντική μετωπική λογική σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, γραμμή πολιτικής συνεργασίας με πρόγραμμα ρήξης και ανατροπής, καθώς και γραμμή κοινής δράσης στο κίνημα για την ήττα της αντεργατικής εκστρατείας. Το έδειξε με τη συγκρότηση-λειτουργία της -παρά τα προβλήματα-, με τη συλλογικότητα έναντι του αρχηγισμού, τον προσανατολισμό στις διαδικασίες βάσης των τοπικών επιτροπών, τις προτάσεις πολιτικής συνεργασίας (που άλλοτε καρποφορούσαν, άλλοτε όχι), τις μετωπικές μορφές που προώθησε (π.χ. κίνηση για τη διαγραφή του χρέους, πρωτοβουλία «όχι μέχρι τέλους»), τις πρωτοβουλίες διαλόγου, τα ενωτικά σχήματα που στήριξε σε εργασιακούς χώρους, γειτονιές και σχολές.

Δεν χωρούν εξιδανικεύσεις. Θα ήταν κρίμα όμως να ακυρωθεί η πρωτότυπη κι ελπιδοφόρα μετωπική προσπάθεια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ο δρόμος της πολιτικής συνεργασίας που έχει υπηρετήσει -ιδιαίτερα σήμερα που οι δυνατότητες και οι απαιτήσεις για την αντικαπιταλιστική Αριστερά είναι μεγάλες- για να στραφεί το δυναμικό που τη στήριξε ή πρόσβλεπε σε αυτήν σε μοναχικούς δρόμους και «κόμματα – φρούρια» ή να διαχυθεί στο χυλό διαχειριστικών ρευμάτων, κάνοντας «ένα βήμα μπρος» που αύριο θα φέρει «δύο βήματα πίσω».

Πηγή: ΠΡΙΝ